

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D. ve věci žalobce **ABC.TAXES, s.r.o.**, se sídlem Ostrava, Vítkovice, Erbenova 783/29, zastoupené Mgr. Pavlem Otipkou, advokátem se sídlem Ostrava, Poštovní 1794/17, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20.4.2012, č. j. 48091/010-9010-22.03.12-741/66/RO/PT, ve věci vrácení přeplatku na pojistném,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 14. 2. 2012, č. j. 48008/110-9010-30.12.2009-96446A1/1143/POJ/HE, jímž správní orgán I. stupně zamítl žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období od 1.1.2007 do 30.6.2007.

Žalobce nezpochybňuje skutková zjištění žalovaného, nesouhlasí však s jeho právním názorem ani s právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozhodnutí č. j. 4 Ads 120/2009-88. Žalobce namítá, že zákon č. 589/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 (dále jen „ZoSZ“), byl za předmětné období 1. pololetí roku 2007 jednoznačně neurčitou právní normou co do určení vyměřovacího základu pro organizace a malé organizace, když v důsledku pochybení zákonodárce tento zákon neobsahoval v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 definici vyměřovacího základu organizace a malé organizace. Nebyla-li zcela jasně a určitě zákonem stanovena povinnost pro organizace a malé organizace platit pojistné, neboť povinnost platit sociální pojištění a výši vyměřovacího základu v tomto případě bylo nutno dovozovat za pomoci „nějakých“ interpretačních pravidel, je nutno dle žalobce dospět k závěru, že vyměřovací základ pro uvedené subjekty nebyl vymezen vůbec. Dále podpořil své závěry hojnou citací judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se obecných otázek interpretace právních norem.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námitkám žalobce uvedla, že se neztotožňuje s právním názorem žalobce, že ZoSZ byl pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 nejasný, neurčitý a tedy i nesrozumitelný, v důsledku čehož došlo k porušení základních ústavně zaručených zásad a požadavků na právní předpis, jakož i s dalším názorem žalobce, že vyměřovací základ pro uvedené subjekty nebyl vymezen vůbec. Žalovaná trvá na názoru, že i přes absenci výslovné definice vyměřovacího základu pro organizace a malé organizace ve znění zákona č. 589/1992 Sb. platném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, bylo zákonné ustanovení zakotvující tento postup možné pomocí příslušných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností, a to jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců. Zákon jasně stanovil období, za které mělo být pojistné hrazeno, sazbu pojistného i povinnost pojistné uhradit. Vyměřovací základ tedy bylo možno vyložit z ostatních ustanovení zákona. Tento názor žalovaného podporuje i výklad Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009-88, který nebyl dosud překonán a žalovaná nemá důvod se od tohoto právního názoru odchýlit. Žalovaná navíc považuje námitku žalobce za účelovou, neboť žalobce zprvu zjevně bez pochybností a ve správné výši vyměřovací základ za měsíce leden 2007 až červen 2007 vykázal na přehledech o výši pojistného a vyplácených dávkách a rovněž ve správné výši a v termínu odvedl pojistné a teprve následně, když si uvědomil neurčitost právní normy, snažil se o pro sebe příznivou interpretaci práva.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 28.12.2009 požádal žalobce správní orgán I. stupně o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení za období od ledna do června 2007 ve výši 183.506,- Kč z důvodu namítané nezákonnosti výběru a placení pojistného pro neurčitost právní úpravy. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30.3.2010 byla žádost žalobce zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovanou rozhodnutím ze dne

28.5.2010 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud rozsudkem ze dne 22.4.2011, č. j. 38 Ad 39/2010-23, uvedené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované. Následně byla žádost žalobce o vrácení přeplatku opětovně zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14.2.2012, č. j. 48008/110-9010-30.12.2009-96446A1/1143/POJ/HE. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že povinnost odvádět pojistné za organizaci a za malou organizaci byla uvedena v ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) a b) ZoSZ ve znění platném od 1.1.2007 do 30.6.2007, v níž tyto subjekty byly vedeny jako poplatníci pojistného, a byla uvedena také v ustanovení § 8 odst. 1 ZoSZ, podle kterého byla organizace i malá organizace povinna odvádět i pojistné, které byl povinen platit zaměstnanec, a to i v období od 1.1.2007 do 28.2.2007. Co se týká definice vyměřovacího základu organizace (malé organizace), správní orgán I. stupně měl za to, že ačkoli v zákonné normě platné od 1.1.2007 do 30.6.2007 nebylo výslovně uvedeno, že vyměřovací základ organizace nebo malé organizace tvoří úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců, nemohl vyměřovací základ, z něhož organizace a malá organizace za sebe spočetla pojistné, tvořit jiný vyměřovací základ než úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců, tzn. příjmy, které jim byly zúčtovány a z nichž jim bylo pojistné sráženo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovanou zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno, neboť žalovaná se argumentačně s právními závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnila.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání.

Krajský soud vycházel z dosavadní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která dovodila, že pojem vyměřovacího základu organizace a malé organizace, byť nebyl pro období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 zákonem č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, výslovně definován, bylo možné spolehlivě a zcela jednoznačně z jednotlivých ustanovení tohoto zákona dovodit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců. Tento závěr nemá výkladovou alternativu a podporují ho všechny v úvahu přicházející interpretační metody, přičemž žádná jiná interpretace vůbec nepřichází v úvahu (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009-88).

Žalobce nezpochybňoval skutková zjištění správních orgánů, toliko nesouhlasil s právním názorem žalované, k čemuž podal svůj podrobný právní rozbor. Krajský soud však neshledává důvod k odchýlení se od ustáleného a zcela kategoricky formulovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který je shodný s právním názorem žalované, tedy že pojem vyměřovacího základu organizace a malé organizace pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné spolehlivě a zcela jednoznačně z jednotlivých ustanovení tohoto zákona dovodit.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že v judikované věci byla podána ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu dne 19. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 1904/10, odmítnuta s odůvodněním, že rozhodnutím krajského soudu ani Nejvyššího

správního soudu nedošlo v předmětné věci k porušení ústavně zaručeného základního práva stěžovatelky.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 13.3.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu